Mesto sa za posledné roky roztiahlo z údolia jako kysnuté cesto a náš starý kemp sa pomaly stával jeho súčasťou. Pestrofarební elastickí cyklisti, sídliskoví výletníci a najnovše dokonca motoroví štvorkolkári, sa preháňali rok čo rok vo väčších množstvách a bližšie. Nikto z nás sa nechcel prebudiť s otlačkom terénnej pneumatiky na čele, preto sme sa dohodli, že si v lete nájdeme nový flek na trojdňovky a starý budeme využívať už len príležitostne, keď nepôjdeme na noc. Neskôr sme ale zistili, že nájsť nové miesto na kemp nebude také jednoduché. Často sme sa túlali celý deň a nenašli nič, čo by sa aspoň trochu priblížilo naším predstavám o tábore. Keď sa aj výnimočně stalo, že sa jednému z nás nejaké miesto pozdávalo, druhí dvaja boli nakoniec proti. Tak nám ubehlo celé leto, končila sa jeseň a už sme definitívne strácali šancu, že niečo nájdeme, lebo zima bola za dverami.
Nakoniec sa na nás šťastie predsa len malo usmiať. Túlali sme sa s Jerrym a Rikom niekedy před Vianocami na poslednom vandri. Jerry už tretí deň otravoval s novým GPS - elektronickým satelitným navigátorom, podľa ktorého sme všetci traja statočně blúdili omnoho viac jako zvyčajne. Ešte aj v nedeľu poobede. Snažili sme sa nájsť cestu naspäť k vlaku. Vraj mu to pod stromami nefunguje, lebo potrebuje tri družice, či co. Ja som mal už chodenia dosť a myslím, že aj Rik, lebo zahlásil:
"Fajn, keď budeme vandrovať niekde po púšti, nezabudni tu mašinku zobrať."
Nakoniec sme mu ale všetko odpustili, lebo práve vďaka blúdeniu pomocou jeho novej hračky nás nechtiac doviedol práve sem, na malú čistinku v tvare elipsy. Na prvý pohľad sme vedeli, že je to miesto, ktoré tak dlho hľadáme. Konečne sme objavili flek na náš nový kemp, ktorý vyhovoval predstavám všetkých. Perfektný. Štyri zastávky osobáku od mesta.

Úspěšný slovenský autor Pedro.
Pro případné obdivovatelky - tou sympatickou černovláskou je Pedrova manželka Andy

foto: Jaroslava Šálková - Kavče ©

Čistinka vyzerala ako pokosená, pretože na nej rástol len akýsi druh nízkej, jemnej, stálezelenej trávy, v ktorej bolo roztrúsené popadané lístie. V spodnej časti sa veľmi mierne zvažovala, ale horná časť bola úplne rovná a delila sa ešte na dva polkruhovité výbežky. Menší a aväščí. Dookola celej lúčky pomedzi kmene bukov rástli husté, nepreniknuteľné kríky, takže bola zvonka prístupná len tadiaľ, kde srny vyšlipali prť. Najbližšia lesácka cesta, z ktorej sme uhli, bola vzdialená asi kilometer a jedna z prístupových prtí prechádzala dierou v kríkoch priamo do väščieho polkruhovitého výbežku, v ktorom sme teraz stáli aj my.
"Železničná stanica 6,738 km vzdušnou čiarou, mám sedem satelitov!" hlásil nám šťastne Jerry, lebo mal konečne nad hlavou družicovú oblohu.

"A ja mam saharu jak sviňa!" hlásil Rik.
Hodil som mu poslednú osadnú pivnú plechovku, lebo to bola naozaj významná udalosť a šťastný okamih.
"Vlajkoslávu by sme mohli dať hen dolu, ako sa lomí svah v strede lúky" ukázal Rik s plechom v ľavačke.
"Ohnisko bude hentam v tom menšom polkruhovom výbežku. Chcete vedieť jeho súradnice?" dodal Jerry s GPS-kom v pravačke.
A seba som začul ako hovorím: "A v tom väčšom bude stáť na jar búda!"
"Odchóód!" zatiahol žartovne Rik "Stretneme sa tu na jar pri stavebných prácach."
"Tssst!" ozval sa rajský zvuk smädných z jeho ľavačky a spečatil dohodu.

***

Prešli štyri mesiace. Celú zimu sme už potom neboli nikde. Natiahla sa až do marca, ale nakoniec definitívne zmizla. Hlásili prvý naozaj teplý jarný víkend. Oprášil som starú alicu s veľkými postrannými vreckami, lebo som bral plno drobností a stavil som sa v garáži. Z bežiek som strhol remence na zväzovanie lyží a stiahol som s nimi dokopy krompáč s rýľom, dĺžka remienkov mi ledva stačila, aby obtihla poriská. Najprv som chcel takto vzniknuté ťažké monštrum pripevniť zozadu na ruksak, ale po chvíli som zistil, že aj keby som mal viac času, tak by to nebol dobrý nápad. Chytil som teda náradie len tak do ruky a utekal som na vlak. Výpravca ho už práve odpískal, keď som sa neopatrne v behu potkol o poriská, ktoré som už ledva držal; šmýkali sa mi dolu v spotenej dlani a viseli mi pod nohy. Vykopol som si náradie z ruky a sám som takmer spadol do koľajiska. Čakan s rýľom urobili na peróne taký rámus, že sa výpravca s píšťalkou v ústach otočil a keď uvidel moje trampoty, počkal s odmávaním vlaku a ja som nastúpil do posledného vagónu. Šťastie v nešťastí. Dobré znamenie.
Vo vlaku som pozeral z okna a myslel pri tom na chalanov. Prvý pekný piatok v roku, určite by tu boli radi so mnou už dnes. Nestíhajú v práci, dohodli sme sa, že prídu v sobotu dopoludnia a vykopeme spolu základy pre novú búdu. Ja zatiaľ pripravím, čo sa dá.
"No len aby si ten flek našiel, mohol sa pod snehom zmeniť. Ako ťa poznám, stavíš sa v krčme na hore pôjdeš už potme. Nechceš GPS? Mám v pamäti uložené súradnice," volal mi vo štvrtok Jerry.
"Daj mi pokoj s vesmírnou navigáciou, tam kde som už raz bol, trafím vždy; len aby ste vy v sobotu dorazili."

Čakn zviazaný s rýľom, opretý oproti, sa na mňa navalil a pripomenul mi, že vlak brzdí v mojej stanici. V dedine síce nemali kostol, zato krčmy mali tri. Najvzdialenejšia od železničnej stanice bola už celkom blízko lesa. Zamieril som do nej. Snáď tam bude najmenej miestnych obsmŕdačov. To som si teda vybral! Boli tam traja ľudia. Okrem barmana a jedného štamgasta sa v rohu miestnosti opierala o stôl poľovníčka dvojhlavňovka a vedľa nej pri polorozpitom pive sedel v prítmí horár. Stuhol som na polceste medzi vchodom a barovým pultom. S plnou alicou

na chrbte, rýľom a krompáčom v ruke, som civel na horára a nadával som si za hlúpy výber krčimy. Ticho prerušil barman:
"Servus čunder, čo ideš hľadať poklad?!" zareval na celú miestnosť. To ma pohlo ďalej a usadilo k stolu najvzdialenejšiemu lesákovho.
"Co si dáš, pivo?" Mal som chuť potrestať sa kofolou a rýchlo vypadnúť, ale prikývol som. Kým sa vrátil s pivom, trochu som sa spamätal.
"Tak čo ideš rýľovať?!" zahučal zase. Nemohol som ho už ďalej nechať pútať pozornosť, musel som ho stíšiť.
"Prosím vás, nemohli by ste hovoriť tichšie?" precedil som zubami. "Máme tu na hodinu cesty v lese s kamarátmi malý flek, idem tam na jar trochu prekopať ohnisko, ale tamten by to nemusel vedieť," mykol som plecom smerom k starej puške, ale radšej som sa tam ani nepozrel.
"Kto? Lesák Lajo, Prosím ťa, ten nevie o ničom. Spitý je totálne každý deň, odkedy mu žena zdrhla s tým Rakúšanom."
"S Rakúšanom?" spýtam sa len tak zo zotrvačnosti, ale stále radšej potichu.
"S tým. Pracháč. Chodieval sem robiť macha a platil rundy celej krčme. Jej nosil zlaté prstene a náramky. Mala ich na každom prste, ani už nevedela, kam ich má navliekať. Pekná bola, to je pravda, ale na prachy a na zlato jako osa na med a nakoniec mu aj ubzikla. Asi pred rokom. Odvtedy je Lajo furt v liehu. Zlezie ráno z hájovne rovno sem a už keď príde je naliaty. Od toho ti nič nehrozí, ale mali by ho vymeniť, lebo sa už vôbec nestará o horu. Každý si tam robí čo chce."
No teda, nič moc taký hájnik, ale ukľudnilo ma to. Odvážil som sa na neho pozrieť. Tak teda Lajo. Nevidel som mu do tváre, ale sedel tam presne tak, ako keď som vošiel. Vyzeral naozaj skôr nešťastne, ako nebezpečne. Dúfal som, že ho vidím naposledy. Dopil som pivo a ticho som sa vytratil.
Vonku sa už šerilo, Jerry mal pravdu, mohol som si tú krčmu odpustiť. Prihrnul som si límec na bunde, pevnejšie zovrel poriská a vydal som sa do lesa. Zotmelo sa, ale kým som prišiel k meistu, kde bolo treba odbočiť zo starej zvážnice mimo cestu, svietili našťastie hviezdy a trblietal sa mesiac. Stromy ešte nemali nové listy, takže bolo vidieť pomedzi kmene pekne hlboko. Snažil som sa nájsť tú starú prť, ktorá by ma priviedla na našu paseku, dúfal som, že ju aj na jar zver vyšliapala rovnako. Po chvíli som nejakú našiel a vydal som sa po nej. Neviem ako dlho som kráčal, keď sa predo mnou zjavila medzi bukmi známa kríková hradba s malý priechodom. Pretiahol som sa dnu a stál som na našej lúčke. Dobre, potešil som sa. Na prvýkrát, v noci, bez GPS a bez blúdenia.
Rozhliadol som sa dookola. Povieval pokojný príjemný vetrík, ktorý rozhojdával krátku mäkkú trávu. Nič sa tu nezmenilo. Rozhodol som sa, že využijem jasnú noc a ešte večer vymeriam pôdorys pre búdu. Vybral som z batohu špagát s kolíkmi a za chvíľu som mal vytýčený obdĺžnik. Do neho som si potom rozložil spacák a zaliezol som čo najpohodlnejšie dovnútra. Prvá noc na budúcej podlahe našej búdy, to s musí osláviť! Vytiahol som fľašku rumu a posediačky v spacáku som vypil dva glgy. ‚Nazdravie chlapci!'
Kým som odložil fľašku, obklopilo ma zvláštne ticho. Udivovalo ma, že celkom ustal vietor a tráva sa ani nepohla. Akoby naraz všetky zvuky lesa, všetky zvieratá, vtáci, dokonca aj všetok hmyz úplne zmĺkli. Dal som si ešte riadny glg rumu a ľahol som si na chrbát. Privrel som viečka a nechal pôsobiť alkohol. Cítil som na tvári, ako vetrík zas začína povievať a počul som ako ohýba trávu. Už som takmer spal, keď sa ozvali nejaké zvuky. Prudko som sa posadil a rozopol spacák. Uvedomil som si, že mám podráždené nervy. Rozviazal som remence na poriskách a pritiahol som si krompáč bližšie k telu tak, aby som ho cítil. Dal som si ešte poriadny hlt a

konečne som zaspal.
Snívalo sa mi, že ma niekto pevne omotal špagátom s rukami pri tele. Potom ma začal škrtiť. Nemohol som sa pohnúť, len sa zvíjať ako červ. Pocítil som strašnú nevoľnosť, sluchy mi navreli a bušilo mi v nich srdce. Akosi sa mi podarilo vytrhnúť zo zovretia a utiecť, ale ruky som mal stále priviazané pri tele, takže som s nimi nemohol pohybovať a pri takomto nemotornom behu som čoskoro spadol. Hlavou som sa zabáral do blata v nesmiernom úsilí bez pomoci rúk sa znovu postaviť. Keď sa mi to podarilo, utekal som ďalej, ale nevidel som dobre cez lepkavé blato na tvari. Vtom sa ozval výstrel. Cítil som, ako mi náboj z guľovnice prederavil hruď na ľavej strane. Z hrôzou som sa pozrel na miesto, kde býva srdce. V prsiach mi zíval veľký otvor a keď som si k nemu sklonil hlavu, videl som cez svoj hrudník za sebou hájnika Laja s dymiacou puškou. Začal som kričať. Už som bol prebudený, sedel som a ešte stále som kričal. Vôbec nič som nevidel. Konečne som si vytrhol ruky spútané úzkym spacákom a dal som si dlane pred oči. Nevidel som ich. Schmatol som čelovku a rozsvietil. Kužel sa zastavil na bielej stene kúsok odo mňa. Hmla.
Vyliezol som zo spacáku, s čakanom v ruke som chodil po paseke, otváral oči, napínal sluch a usiloval som sa ukľudniť. Ale strach len pomaličky ustupoval, nie a nie sa ho zbaviť. Nerozumel som tomu, v lese som vždy najlepšie spával. Žeby mi prázdny žalúdok ovplyvňoval mysel? Alebo rum nalačno bol príčinou ťažkých snov? Možno som ho nemal piť na to pivo. Ráno už nemohlo byť ďaleko. Rozhodol som sa, že si spravím oheň aj bez ohniska a uvarím si kávu. Zmysluplná činnosť pomohla zabudnúť na strach a keď mi začali stúpať prvé bublinky v ešuse, hmla sa už zdvihla nad stromy a tmu rozriedil ranný úsvit. S hrnčekom horúcej voňavej kávy som sa už celkom pokojne prechádzal za jasného rána po mäkkej tráve, ktorú kolembal vetrík. Zrak mi skĺzol k vytýčenému obdĺžniku s rozhádzaným spacákom. Dofrasa základy! Chalani sú tu za chvíľu.
Všetky veci aj so spacákom som poprekladal mimo vyznačený pôdorys, chytil som čakan a v mieste kde som predtým nocoval som sa pustil do kopania. Po prvom náprahu čakan hladko vbehol do zeme až po rúčku. Paráda, mäkučká zem, na obed nebudeme mať čo robiť. Skúsil som kopať rýľom a išlo mi to napodiv ľahko. Po chvíli bezproblémového hĺbenia však rýľ narazil na akúsi tvrdú prekážku. Sklonil som sa, aby som z nej odhrnul rukami kyprú hlinu, bola to stará prehnitá doska. Na jednom konci bola už deravá a cez otvor bolo vidno tmavú dutinu. Vopchal som prsty do otvoru a potiahol smerom hore. Dlhšia časť dosky bola ešte pod ťarchou zeminy, tak sa iba ohla. Potiahol som silnejšie, ozval sa zvuk zlomeného dreva a časť dosky mi zostala v ruke. Pod doskou sa objavila pozdĺžna dutina, ktorá sa tiahla kdesi do strán. V strede dutiny vytŕčali smerom hore kŕčovito ohnuté odhívajúce prsty ľudskej ruky. Na každom prste bol voľne nastrčený zlatý prsteň a tenké vysušené zápästie prechádzalo cez zlatý náramok. A vtedy som za sebou znovu začul praskot...

Začiatok marca 2006

_____

1. místo próza nad 23 let, Trapsavec 2006